

всако убо древо, еже не творитъ плода добра, постѣкаемо бываеъ, и во огнь вмѣтаемо. (Матѣ. гл. г. ст. г.) Сирѣчь свако древо, кое то неправи окошѣе (емишъ) посичасе, и во огнь се фѣрла. Нїе сме оной древо безплодно, нема въ насъ добры работы, нема добродѣтели, и какво ще принесеме Богъ; Нїе сватыйи постъ ненавидиме (мразиме) а нековдержанїе то обычае. Въ насъ цѣломудрїе нема, въ насъ любовь нема, смиренїе нема, умиленїе никакъ, слъзы отикъдъ, покаанїе хичъ, исповѣданїе совѣмъ нема. или ако и да има, и то криво; защо вмѣсто да кажиме на дѣховника грѣхове те си, нїе казѣваме добро то що сме направили, а грѣхове те крѣе. Нїе въ тыа сваты посты влезнахѣмъ въ церквата само два пѣти: веднаждъ на сватое Преображенїе, и веднаждъ днесъ, и то не да се молиме Богъ за грѣхове те си, и да слѣшаме сватое евангелїе що дѣма, но само да слѣшаме, кога ще рече попъо разрѣшенїе на рыба, и разрѣшенїе на мясо и проч. Ако да не бы имало да се дѣма въ церква та разрѣшенїе на това и на онова, никой не бы стѣпилъ въ немъ. И такоки сме сички нїе отъ млада даже и до стары, които требѣва най многу за своа та дѣша да прилѣжаватъ. Требѣва прочее, понеже сме совѣмъ тѣлолюбцы, а не дѣшелѣбцы: защо то отнюдъ негледаме да послѣжиме Богъ за дѣша та си, но се за тѣло то, кое то е тѣкно и свѣтно, кое то малко време, седемъ десять лѣтъ, а ще же въ силахъ осемъ десять лѣтъ, стои